

— O 30 LET POZDĚJI —

„Je to moje vina!“ hlásá věta napsaná rudou rtěnkou na čele mladé ženy, která dřepí na parkovišti u velkého supermarketu a nepřítomně zírá do prázdna. Po chvílce se zvedne a pomalu se šourá mezi zaparkovanými auty ke vchodu. Její oči jsou podlité krví. Příčinou jsou hematomy na očních bulvách, které vznikly následkem dušení. Černé vlasy připomínají zacuchané dredy, na sobě má šedou teplákovou soupravu ze syntetické látky. Špinavé, bosé nohy jsou pokryté vrstvami zaschlé krve, jako kdyby takhle bloudila městem už bůhvíkolik dní. V ruce svírá malou panenku. Od plastové hlavičky odstávají řídké chomáče různě barevných vlasů.

Její zjev by měl být každému hned podezřelý, avšak v téhle zpustlé části Berlína, kde jsou jenom paneláky a uschlé trávníky, si jí nikdo ani nevšimne. Každý se tu stará jenom sám o sebe.

Nerozhodně přešlapuje před vchodem do obchodu. Automatické posuvné dveře se opakovaně otvírají a zavírají, protože se nemůže rozhodnout, jestli půjde dovnitř. Konečně sáhne po nákupním vozíku, který stojí poblíž, položí do něj opatrně panenku a vejde do prodejny.

Zastaví se před zasklenou vitrínou se zahraničními lihovi-
nami a vysokoprocentními vodkami. Dva, tři somráci se ocho-

mýtají kolem regálu a počítají vyzebrané drobné, ale zdá se, že jich ještě nemají dost na to, aby koupili některou z vystavených lahví.

„Je to moje vina!“ vykřikne mladá žena zničehonic zoufalým hlasem. Ted' už si jí pár zákazníků všimne a překvapeně se na ni podívají.

„Je to moje vina,“ opakuje ještě jednou, tentokrát jí ale hlas přeskočí do chraplavého naříkání. V hloubce dlouhých uliček supermarketu se pohne postava a pospíchá mezi regály směrem k východu.

Mladá žena už stojí přímo před vitrínou s lihovinami, uchopí pevně držadlo nákupního vozíku a strčí ho plnou silou do skleněných dveří, které se s hlasitým třesknutím rozsypou na kousky. Pak sáhne do police, vezme lahev vodky, odšroubuje uzávěr a napije se. Průhledná kapalina se jí řine z úst, stéká jí po bradě na běžecovou soupravu. Vztekle mrští lahví do uličky, znovu se ozve zvuk tříštícího se skla. Uchopí panenku a něžně si ji přitiskne na prsa. Teprve ted' zpozoruje, že se kolem ní utvořil hlouček zvědavců. Hřbetem ruky si přejeđe po čele a rozmaže přitom nápis „Je to moje vina!“, takže ted' vypadá jako krvavá rána.

„Co se to tu děje?“ Vedoucí supermarketu v jedné z nejdrsnějších oblastí Berlína je už na ledacos zvyklý. Jedním pohledem se snaží zorientovat v chaotické situaci: vidí střepy, ženu s krví podlitýma očima a s panenkou v ruce. Z kapsy svého pracovního pláště vyloví mobil, aby zavolal policii, a zároveň mluví na mladou ženu:

„Uklidněte se. Nedělejte problémy.“ Použije ještě další naučené fráze jako „Všechno bude v pořádku“. A právě když se

chystá vyřknout další floskuli: „Nic se vám nestane“, slova mu uvíznou v krku.

„Já se nemůžu uklidnit,“ pronese mladá žena najednou zcela uvolněně a s ledovým klidem, jako kdyby právě dospěla k rozhodnutí. Z kapsy své běžecké bundy pomalu vytahuje pistoli. Šum hlasů okolostojících náhle ustane, všichni v panice hledají úkryt za regály. Vedoucí obchodu sebou leknutím trhne a narází do jednoho z nákupních vozíků, který mu zatarasil únikovou cestu. Žena zvedne pomalu pistoli a namíří ji na něj.

„Prosím, nestřílejte. Mám rodinu,“ prosí manažer obchodu a ustrašeně zvedne ruce před sebe, jako kdyby mohl dlaněmi zastavit kulku. Zvenku jsou slyšet policejní sirény, ale mladá žena je podle všeho vůbec nevnímá.

„Je to moje vina,“ zasténá. Vezme malou panenku a pak ji zlehka – jakoby na rozloučenou – políbí. Ve chvíli, kdy do obchodu vbíhají dva uniformovaní policisté, si přiloží pistoli ke spánku a zmáčkne spoušť. S prostřelenou lebkou se zhroutí mezi střepey a nápis na jejím čele se smísí s její krví.

Ostrov se vynořuje z moře jako ohromný kamenný blok. Vlny se vší silou ženou proti mohutným útesům a rozbíjejí se o ostrá skaliska. Stoupají vzhůru jako mlha a pokrývají budovu, z níž je vidět jenom rotující červené signální světlo majáku.

Erik Holm stojí na velitelském můstku policejní lodi. Svraští čelo, když spatří budovy, které v ranním oparu vypadají jako natřené načerno. Odsud vypadají jako temné kvádry rozházené bez ladu a skladu po pevnině. Ohromné satelitní antény a les rádiových stožárů na něj působí dojmem tajné výzkumné stanice. V tomhle lese ale není ani jeden opravdový strom, ani kousek zelené trávy. Celý ostrov vypadá jako stvořený ze skal a štěrku.

Možná jsem tu práci neměl brát, pomyslí si Erik, kterému v tu chvíli připadá všechno bezútěšné a bez života, jako kdyby doputoval na konec světa. Teď už ale není cesty zpět, podepsal smlouvu, v níž se zavázal k pracovnímu poměru v minimální délce jednoho roku.

Rok uteče rychle, napadlo ho při vstupním pohovoru, teď má ale pocit, že na tomhle nehostinném ostrově by tomu tak vůbec nemuselo být. Ostrov se oficiálně jmenuje jenom CI-3, nikdo mu ale neřekne jinak než *Dark Island – Temný ostrov*. Na téhle malé vyvýšenině, která se tyčí nad bouřlivým Severním mořem, daleko od norského pobřeží, byla před několika lety zřízená tajná věznice NATO s nejvyšším stupněm ostrahy.

Erik si jasně vzpomíná na své pocity, když sem před pěti dny poprvé přijel. Mezitím už se zapracoval a zapamatoval si každodenní harmonogram. Jeden den jako druhý, všechno je rutina a čas tu plyne od jednoho úkonu k druhému. Dnes je ale úterý a všichni jsou nějak nervózní.

„Tak kde se couráš?“ vyhlíží Lawrence Fischer nedočkavě Erika. „Dneska jsi na řadě.“

„Co mám dělat?“ Erik je člověk, který potřebuje jasné pokyny a nesnáší, když ho někdo nechává v nejistotě. „Co mám dělat?“ ptá se znovu, protože Fischer, jeho šéf, se nemá k odpovědi.

„Musíš jenom spustit Skype na počítači.“

„Skype?“ Erik se zamračí. Co je proboha tak komplikovaného na spuštění Skypu? Jasně, jsou na ostrůvku uprostřed bouřlivého Severního moře a připojení k internetu jim občas vypadává, ale mají tady přece vlastní satelitní přijímač. Tak v čem je, sakra, problém, a proč ho kolegové tak zvědavě pozorují?

„Půjdeš dovnitř, spustíš Skype a pak vyjdeš zase ven.“

„To zní celkem jednoduše.“

„V podstatě to jednoduché je.“ Fischer si ukazovátkem hladí řídký knír. „Budeme tě samozřejmě sledovat na kameře. Máme všechno pod kontrolou. V případě, že by k něčemu došlo.“

„K čemu by mělo dojít?“ Když na svou otázku nedostane uspokojivé vysvětlení a odpovědí je jenom neurčité pokrčení ramen, začne o tom konečně trochu přemýšlet. Vlastně se vůbec nezeptal, kde má ten Skype spustit. Možná v knihovně, ale proč by s tím pak dělali takové tajnosti?

S tichým klapnutím spadne ručička nástěnných hodin a Erik mimoděk vzhledne vzhůru – je 15:20. Tohohle zvuku si ještě nikdy nevyšiml. V místnosti pro strážní personál je totiž takové ticho, že je skoro slyšet i dech přítomných kolegů.

„Jdeme!“ vydá Fischer rozkaz a jeho hlas prořízne hrobové ticho. Erik si nasadí čepici a připevní si na opasek sprej, obušek a elektrický paralyzér. Tak zní předpis, protože do tohoto vězení se zvýšenou ostrahou posílají vězně s doživotními tresty. Vrahy, sadisty a jiné úchyly, kteří si tady svou nejvyšší sazbu odkrouť pod nejpřísnějším dohledem, což znamená, že tenhle ostrov můžou opustit jenom nohama napřed.

Normální vězeňský dozorce by se sem nikdy převelet nechal. Člověk si sem nemůže vzít rodinu, žije ve stíněném prostoru s nejhoršími delikventy a v zimě je díky bouřím skoro čtyři měsíce odříznutý od světa. NATO proto svěřilo ostrahu věznic nadnárodní bezpečnostní agentuře.

Plat za tuto práci je nadprůměrný a Erik ty peníze potřebuje. Doted' nebyla služba nijak zvlášť náročná. Rytmus osmi-hodinových směn mu vyhovoval, v noci může člověk spát, přes den kecá s kolegy nebo tráví čas na internetu.

Dnes je ale úterý, všichni jsou nervózní a Erik stále nemá ponětí proč. Prošli už třemi z pěti bezpečnostních dveří a před každými musel přiložit pravé oko ke skeneru. Za třetími, hermeticky uzavřenými dveřmi se ocitnou na otočném rondelu, z něhož vedou dveře do různých částí budovy. Erik tyhle chodby už dobře zná a ví, že rondel se zastaví u vchodu číslo tři, který vede do knihovny. Plošina se ale točí dál a zastaví se před vchodem číslo pět, který tu všichni označují jako „červenou chodbu“, protože je na podlaze namalovaná červená čára.

„Jak to, že jdeme do červené chodby?“ ptá se Erik a otáčí se udiveně na Fischera, ten ale zírá před sebe. „Pokud vím, je tam obsazená jenom jedna cela.“

„Správně.“ Fischer vstoupí do jasně osvětlené chodby a kráčí podél červené čáry, která vede do velké kontrolní místnosti bez oken s mnoha monitory na stěnách. Když dvojice vstoupí do místnosti, tři strážníci vyskočí z křesel.

„Má ještě deset minut,“ řekne jeden z nich a vrazí Erikovi do ruky malý notebook.

„Postavíš počítač na stůl, zapojíš ho do zásuvky, spustíš Skype a opustíš místnost,“ slyší Erik za zády Fischerův hlas.

Zírá na monitor a cítí, jak má najednou na čele pot. Na obrazovce je muž na kovovém kolečkovém křesle, ruce má připoutané k opěradlům a upřeně kouká na kovové dveře oddělující jeho celu od vnějšího světa.

„To mám jít dovnitř ke Carolosi Schmidtovi?“ ptá se nevěřícně.

„Jsi tady nověj, tak jsi dnes na řadě.“ Fischer si zase hladí knír.

„Pouta mu zůstanou?“ ukáže Erik na monitor.

„Ne. Interetové připojení se často přerušuje. Schmidt umí Skype znovu zapnout, ale ne když je připoutaný. A teď už žádné další otázky. Tady je klíč.“ Jeden z kolegů mu podá malý stříbřitě lesklý klíč na červeném řemínku. „Spustíš Skype, pak přisuneš Carlose Schmidta ke stolu, odemkneš mu pouta – nejdřív levé, pak pravé – a poběžíš ihned ke dveřím, které se automaticky otevrou. V žádném případě se u něj nezdržuj.“

„To stačí, Johanssone,“ přeruší ho Fischer a obrátí se zase k Erikovi. „K jedinému incidentu tady došlo před osmi měsíci, takže není důvod se znepokojovat.“

„K jakému incidentu?“

„Byl to dost nepříjemnej zážitek.“ Johanssonův hlas přejde do šepotu. „Michael je dodneška v pracovní neschopnosti.“

„Hele, kontroluj se,“ zasyčí Fischer a vrhne po Johanssonovi varovný pohled.

„Jestli mi hned neřeknete, co se stalo,“ vyhrožuje Erik, „tak nejdu dovnitř.“

„Už žádné další otázky. Četl jsi snad požadavky na uchazeče o tohle zaměstnání,“ odmítne Fischer rezolutně a už trochu podrážděně jeho požadavek. „Tlačí nás čas. Nebo máš padáka.“

S notebookem v podpaží stojí Erik u dalších bezpečnostních dveří a čeká, až proběhne skenování jeho duhovky a následná identifikace. V kapse u kalhot cítí klíč od pout, červený řemínek vykukuje ven a svou barvou mu připomíná krev. Rychle myšlenku vytěsní a koncentruje se na jednotlivé kroky – vejít, připojit, spustit Skype, odemknout pouta, běžet.

Za pár vteřin se s hlasitým zasyčením otevřou dveře cely. Erik stojí před jejich lesklými ocelovými pláty, od nichž se neurčitě odráží zdeformovaný obraz jeho těla a za nimiž ho už toužebně očekává Carlos Schmidt.

Dneska není dobrý den, napadne ji, když začíná přerovnávat knihy na malé policičky podle barvy. Nejdřív černé svazky, pak červené a tak to jde dál. Nakonec přijdou modré.

Pomalou poodstoupí a přemýšlí nad výsledkem. Hřbety knih vypadají jako barvy duhy. Ano, díky modrým obalům, které jsou vždycky až na konci, to vypadá úplně jako duha. Musí to tak být. Taky proto, že jí modrá barva připomíná mrznoucí vodu.

Není to dobrý den. Zase ta samá myšlenka, která v ní vyvolává okamžitou reakci a nutkavé puzení něco dělat. Teď je ale daleko od lidí. Musí vyjít ze svého obytného Volkswagenu, pracovat rukama, být aktivní. Kdyby seděla uvnitř, zbláznila by se. Musí vyjít ven a dělat něco smysluplného.

Dojde k miniaturnímu kempingovému umyvadlu, pustí ledovou vodu a drží pod ní ruce dokud nejsou úplně studené, pak ji nabere do dlaní a opláchně si tváře, které se hned prokrví a zbarví do červena. Podívá se do malinkého zrcadla nad umyvadlem, vidí v něm svůj souměrný obličej, světlou pokožku, výrazné lícní kosti a rty, oči barvy mrznoucí vody, barvy ledu. Jednou jí nějaký muž v hospodě řekl, že má na víc, protože je pěkná ženská. Když se jí pak začal dál vyptávat, odešla.

V tak malé koupelně není lehké uplést z dlouhých vlnitých vlasů dva copy. Když je navíc tak špatný den jako dnes, trvá

dlouho, než dostane svou nepoddajnou blondátou hřívu pod kontrolu.

Ještě než otevře posuvné dveře svého obytného Volkswagenu, zhluboka se nadechne. Pak vystoupí na bedničku od ovoce, která jí slouží jako provizorní schod, a její bosá noha došlápne na lýkovou rohož, která začíná v důsledku srážek posledních dní trochu hnit. Pod patami ucítí vlhkost.

Sáhne pro malou lopatku s rukojetí přelepenou lepicí páskou, která leží na skládacím stole. Pak jde na kraj rohože a začne lopatkou kopat v mokré hlíně. Už po několika centimetrech ale narazí na kámen, beton, nebo co to je. Hluběji to nejde.

„Zkoušíš zase něco vypěstovat?“

Vedle obytného vozu stojí malý kluk. Je mu sotva šest let, má krátké černé vlasy a jeho lesklé černé oči připomínají žhnoucí uhlíky.

„Ano,“ přikývne a otře si špinavou ruku o džíny.

„Ale tady už nic neroste,“ poučí ji kluk přemoudře.

„Dělám to, abych se nějak zabavila. Nemůžu pořád jenom sedět v autě.“

„Ty nemáš nikoho, s kým by sis mohla povídat? Jsi ráda sama?“

Na tuhle otázku neodpoví, protože není ráda sama. Ale tak už to prostě dopadlo, postupem času se k tomu dopracovala. Někdy sedí v hospodě u baru, pije mallorskou limonádu Pep Lemon a nenávidí ostatní ženy, které se tam baví s kamarádkami nebo flirtují s muži. V takových chvílích se cítí vyloučená ze společnosti a prožívá své noční toulky jakoby zpoza skleněné stěny, která je částečně prostupná, ale odděluje ji od zbytku světa.

„Nemáš kamarády?“ nenechá se chlapec odbýt.

Ne, žádné kamarády nemá. Když o tom přemýšlí, musí přiznat, že se zatím nikomu nepodařilo vymáčknout z jejího srdce nějaký cit. *Ale ne! Počkat! Není to tak úplně pravda*, opraví sama sebe v myšlenkách. *Je tu přece Yella. Pro ni vařím, mluvím s ní. Stojí mi stále po boku, hlavně tehdy, když už nevím, jak dál. Je tu Yella, takže nejsem sama a osamělá.* Ještě chvíli o tom přemýšlí, vybavuje si všechny tváře, promítá obrazy ze svého soukromého fotoarchivu. Je tu ještě Volker Lundt, který ji zná a který ji bere takovou, jaká opravdu je. Volker Lundt, o kterém už nějakou dobu neslyšela a který ji momentálně udržuje v pohotovostním režimu.

„Já se nudím, můžeme si spolu hrát?“

„Tobě je šest a mě třicet. Na co si budeme asi tak hrát?“ ptá se a pokouší se zarazit lopatku hlouběji do vlhké černé země. V zemi se objeví žízála. Uchopí ji dvěma prsty a důkladně si ji prohlíží.

„Fuj, ta je hnusná,“ otrese se chlapec s předstíraným odporem.

„Proč by měla bejt žízála hnusná?“ zeptá se a položí ji opatrně zpátky do mokré hlíny. „Vypadá dobře.“

„Tobě teda šibe!“

„Proč? Jenom proto, že se mi líbí žížaly? Tomu nerozumím. Jsou přece užitečný.“ Není právě tohle důvod, proč je pořád sama? Protože vidí věci jinak? Možná, že právě díky tomu je tak úspěšná, právě proto ji Volker Lundt potřebuje a váží si jí. Protože „vidí na druhou stranu“. Protože se dokáže proměnit v někoho, kdo stojí na druhé straně. To z ní dělá výjimečnou bytost.

„Kde je Pes?“ Kluk se rozhlíží kolem a hledá ho.

„Pes ještě spí.“

„Můžu s ním jít na pole?“

„Dobře,“ přikývne, pomalu se postaví a ohrne si nohavice. Pak otevře posuvné dveře Volkswagenu a strčí hlavu dovnitř. Pes už je hluchý, a proto mu vždycky musí dát nějaké znamení, které dokáže pochopit. Poslušně se zvedne a jde pomalu k ní, aniž by ji byť na vteřinu spustil z očí.

„Co je Pes vlastně za rasu?“ ptá se kluk.

„Je to tak důležitý?“ pokrčí rameny. Nikdy o tom vlastně nepřemýšlela. Když ho poprvé uviděla, okamžitě věděla, že se k ní bude hodit a že rasa a rodokmen jsou naprosto vedlejší. Vypadá jako směska všech možných psích ras. Jeho srst je plstnatá. Podle úhlu, pod nímž na ni dopadá světlo, je buď hnědá, nebo tmavě šedá, s černými skvrnami. A chybí mu půlka jednoho ucha. Jeho majitel ho prostě přivázal ke kontejneru na odpadky. Bylo to ve Španělsku a ona jela zrovna se svým Volkswagenem kolem. Protože nemá zrovna moc fantazii na vymýšlení jmen, říká tomuhle kříženci prostě Pes.

Pes je vděčný, že ho zachránila, a zdržuje se stále v její blízkosti. K tomu malému klukovi už ale pojal důvěru a nechá se od něj dovést až na pole. Hnědá zoraná plocha se táhne k odpočívadlu u dálnice, která je vidět v dálce.

Sluneční paprsky oslňují a ona si zacloní rukou oči, aby mohla pozorovat chlapce se Psem. Pak ale upoutá její pozornost něco na odpočívadle. Odraz slunce od lesklé kapoty velkého terénního automobilu, který právě přijel na parkoviště. Chvilku má dojem, že slyšela bouchnout dveře, ačkoliv to nemůže být pravda, protože odpočívadlo je příliš daleko. Stejně to ale slyší. Ve své hlavě.

Vstoupí na černou hlínu, cítí její vlhkost, obejde obytné auto a přimhouřenýma očima upřeně hledí na pole. Pak uvidí postavu, jež se oddělila od černého terénního auta a překračuje nízké trsy vegetace. Zůstává stát na okraji pole a sklání hlavu, pravděpodobně proto, aby si zapálila cigaretu. V ruce má nějaký bílý pytel, který se trochu vzdouvá ve větru.

Rozpoznává, že je to muž v šedém obleku. Z bílého pytle vytahuje zelené holínky, opatrně si sundává boty a nazouvá si holínky. Pak udělá několik váhavých kroků do pole, boří se do bahnitě země. Kráčí cílevědomě, je stále větší a větší. Má sluneční brýle, tu a tam se zastaví, aby potáhl z cigarety.

„Ten jde za tebou.“ Kluk stojí najednou vedle ní a ukazuje na muže, který už přešel půlku pole a za pár minut bude tady.

„Vrať se domů,“ řekne mu a ukáže na stříbrně lesklý karavan, který vykukuje z nedalekého křoví. „Tohle není pro malé kluky.“

„Máš připravenou pistoli?“ vyzvídá chlapec a oči mu svítí vzrušením. „Zastřelíš ho?“ Namíří ukazováčkem na muže, jehož tvář už se skoro dá rozeznat. „Prásk!“

„Táta by tě neměl tolik nechávat dívat na akční filmy. A teď už bys měl fakt jít.“

Muž na poli si právě rozepnul sako. Vítr převrátí klopou trochu na stranu, takže se objeví pouzdro, z něhož vyčnívá pažba pistole Sig Sauer. Osmnáct nábojů v zásobníku a ještě jeden rezervní zásobník vzadu na opasku. Běžná výbava. Targa se podívá na kluka, ten si ale ničeho nevšiml.

„Tak už konečně jdi,“ opakuje přísně a kývne na Psa, který ji pozorně sleduje. Ukáže prstem na pěnovou matraci vedle karavanu a Pes se na ni poslušně uloží. Když kluk zmizí, přesune

se pomalu zpátky k vozu tak, aby zas stála na lýkové rohoži. To je její místo, tady si je jistá, tady se jí nemůže nic stát.

Tahle neohlášená návštěva se jí teď vůbec nehodí. Má dnes ještě jednu schůzku, která je pro ni velmi důležitá. Pomalu otevře posuvné dveře karavanu a chystá se vlézt dovnitř, když uslyší, že Pes tiše vrčí. Ještě než se stačí otočit, ucítí na svém rameni ruku a uslyší známý hlas: „Targo Hendricksová, to jsem rád, že tě zase vidím!“